

Ефендета, Агы и пр.; и най-послѣ постигать своѣтъ многожеланиѣ цѣль, да си отдѣлятъ Духовенството отъ гърцкото, чрѣзъ два царскы проекта, издадени на 3-ый Октомвріа 1869 по съдѣйствието на мѣдриты царскы Министры Т. В. Фуада Паша и Аали Паша и празнувать тържественно това освобожденіе на 6-ый Декемвріа отъ сѣщето лѣто; а пакъ на 1870 Мартъ 2-ый ся сдобывать отъ царскѣтъ милость и съ Высокъ Ферманъ, който прѣпознава вече за особитѣ народъ Българиты въ държявѣтъ си, и назначава отдѣленіето на Българскѣтъ църковѣ въ имѣто на единъ Екзархатъ, комуто за да ся наряди уставѣтъ, стичать ся въ столицѣтъ отъ вредъ изъ Българіѣ, Тракіѣ и Македоніѣ, гдѣто има Българи прѣдставители, и го наряджеть (1871). Сега ся чяка само подтвержденіето му отъ милостивото царско правителство, че да ся положи въ дѣйствиѣ, и начне урѣжданіето на нововъзрожденѣтъ Българска църква, на коѣто по Высоко Везирско *тескере* отъ 11 Февруаріа 1872 г. ся избира на единъ народенъ съборъ въ Цариградъ първый священоначалникъ или Екзархъ, тогава Ловчанскый, а сега Кюстендилскый Г-нъ Иларионъ; нъ отреченъ отъ тѣзи нему поднесенъ честь, замѣня ся съ Видинскый митрополитъ Г-на Антима, който ся и подтверждава все прѣзъ сѣщѣтъ пакъ годинѣ на 26-ый Февруаріа съ Высокъ Султанскы Бератъ на своето сѣдалище. Тѣй Негово Блаженство Г-нъ Антимъ I-ый сяда на Българскый Екзархійскы прѣстолъ, прѣдставенъ и прѣдъ Н. Ц. В. Милостивыя нашъ царь, за да му повѣри своиты вѣрны подданныци — Българи, да гы пасе духовно и да го украси съ высокыты си ордены. А тѣй подновенѣтъ наша черкова си има праведно началото отъ 11 Маія 1872 г., — отъ деня на нашиты св. крители, Кирилла и Методія, когато при първѣтъ тържественнѣ службѣ, въ народнѣтъ нашѣ на Фенерь чер-